

Μύθοι του Λα Πονταίν

εικονογράφηση

Μαρκ Μονταβάν

Απόδοση
Φερνάντο Μαγιόραπες

Μύθοι του Λα Πονταίν

εικονογράφηση

Μαρκ Μπουταβάν

Απόδοση

Φίλιππος Μανδηλαράς

Περιεχόμενα

Ο τζίτζικας κι ο μέρμηγκας	4	Η καμήλα και τα πλεούμενα ξύλα	54
Ο λαγός και η χελώνα	6	Η κότα με τα χρυσά αυγά	55
Ο ποντικός της πόλης κι ο ποντικός του αγρού	8	Το ελάφι που έβλεπε τον εαυτό του στο νερό	56
Ο κόρακας κι η αλεπού	10	Η γαλατού και το δοχείο με το γάλα	58
Η βελανιδιά κι η καλαμιά	12	Το ψαράκι κι ο ψαράς	60
Η αλεπού και τα σταφύλια	14	Ο ερωδιός	62
Ο βάτραχος που ήθελε να γίνει παχύς σαν βόδι	15	Το άλογο και το γαϊδούρι	64
Το λιοντάρι και η σκνίπα	16	Η αλεπού, ο λύκος και το άλογο	66
Ο λύκος και το αρνάκι	18	Ο γάτος, η νυφίτσα και το κουνελάκι	69
Η αλεπού και το λελέκι	20		
Ο λύκος κι ο σκύλος	22		
Το λιοντάρι και το ποντίκι	26		
Ο πετεινός και η αλεπού	28		
Ο λύκος κι ο πελαργός	30		
Ο γερασμένος λέοντας	32		
Ο λύκος που έγινε βοσκός	34		
Μια νυφίτσα στο κελάρι	36		
Οι βάτραχοι που ζητούσαν βασιλιά	38		
Το λιοντάρι που πάει στον πόλεμο	40		
Η αλεπού κι ο τράγος	42		
Ο λύκος, η κατσίκα και το κατσικάκι	44		
Η κίτσα με τα φτερά του παγονιού	46		
Η αλεπού με την κομμένη ουρά	48		
Η σιδερένια χύτρα και η πήλινη χύτρα	50		
Η χελώνα και τα δύο παπιά	52		

Ο τζίτζικας κι ο μέρμηγκας

Τραγούδαγε ο τζίτζικας
όλο το καλοκαίρι,
μα βρέθηκε γυμνός στο χειμωνιάτικο αγέρι.
Ούτε μυγάκι, ο άμοιρος, δεν είχε για να φάει,
ένιωθε, στ' αληθινά, πως τώρα πια πεινάει.
Στον γείτονα πάει μια και δυο,
τον μέρμηγκα με το κελάρι το καλό.
Και τον παρακαλά σποράκια να του δώσει,
να 'χει να φάει μέχρι το κρύο να τελειώσει.
«Θα σου τα επιστρέψω Αύγουστο με τόκο,
σου δίνω τον τζίτζικένιο μου τον όρκο!»
Το μυρμήγκι όμως είχε ένα ελάττωμα μικρό:
ούτε στον αγιό του δε δάνειζε νερό!
«Τι έκανες όλο το καλοκαίρι,
φουκαρά μου ανοιχτοχέρη;»
«Πρωί και βράδυ τραγουδούσα,
τον ήλιο απολάμβανα και τον δοξολογούσα».
«Ε, μιας και τραγούδαγες όλο το καλοκαίρι,
περίμενε χορούς ο χειμώνας να σου φέρει!»

Ο λαγός και η χελώνα

Τίποτα δεν κερδίζεις με το τρεχαλητό·
στην ώρα σου ξεκίνα - είναι αρκετό!
Αν θέλεις συμβουλή γι' αυτό,
με τη χελώνα μίλα και με τον λαγό.

«Πάμε στοίχημα» είπε η χελώνα μια ωραία μέρα
«ότι φτάνω πριν από σένα στον τερματισμό εκεί πέρα;»
«Πώς;» έκανε ξαφνιασμένος ο γοργοπόδαρος λαγός.
«Τρελάθηκες, κυρα-χελώνα, ή πέφτει ο ουρανός λοξός;»

Επέμεινε η χελώνα κι έτσι δώσαν τα χέρια τους οι δυο,
ορίσανε αφετηρία και μακρινό τερματισμό.

Για τον λαγό θα ήταν εύκολη δουλειά:
τέσσερις πήδους θα 'κανε, όπως όταν τον κυνηγούν σκυλιά
ή όταν τον πλησιάζουν κυνηγοί
και τον αναζητούν σε ουρανό και γη!

Όμως, όταν μια τέτοια κούρσα συμφωνείς,
έχεις καιρό πολύ για να ξεκουραστείς.
Μπορείς να αφήσεις τη χελώνα να βιαστεί,
κι εσύ να κάνεις άλλα όσο αυτή με κόπο προχωρεί.

Άλλωστε, καμία σημασία δεν έχει η νίκη για τον λαγό.
Πιστεύει λοιπόν ότι μπορεί να τρέχει αποκεί και αποδώ,
να βόσκει χορτάρι, να κάνει και καμία τούμπα,
γιατί ο αγώνας αυτός είναι μια αρλούμπα!

Μα ξάφνου βλέπει τη χελώνα στο τέρμα να πλησιάζει,
πρέπει να βιαστεί κι όχι άλλο να διασκεδάζει.
Όμως του κάκου τρέχει σαν σφεντόνα·
πρώτη στο τέρμα φτάνει η χελώνα!

«Αχ, κυρ λαγέ, δε φτάνει μόνο η γρηγοράδα.
Σε κέρδισα, κι ας μην έχω τη δική σου τη σπιρτάδα.
Σε κέρδισα εγώ, που κουβαλώ το σπίτι μου στην πλάτη·
είναι αλήθεια - δεν είναι αυταπάτη!»